

24. august 2017

I medfør af § 37 i Forretningsorden for Inatsisartut fremsætter jeg hermed følgende spørgsmål til Naalakkersuisut:

Spørgsmål:

1. Udfra hvilken kontekst giver man våbentilladelse til 12-årige i dag?
2. Har Naalakkersuisut planer om at ændre på den ovenstående lovgivning?
3. I dag er der arbejdere, der igennem deres 12-årige nære slægtninge søger om større fangstkvoter – har Naalakkersuisut i sinde at udarbejde særlige handlingsplaner herom?
 - Hvis det er tilfældet: Hvilken reform kan man da forvente?
 - Hvis det ikke er tilfældet: Udfra hvilket grundlag vil man da ikke ændre på det?
4. Hvad skal de kommende fangere der vil søge om fangstbevis gøre på de steder hvor der ingen Fangerforeninger er?
5. De borgere der får tildelt fangstbevis uden at have en båd, på hvilket grundlag tildeles disse fangstbevis?

(Medlem af Inatsisartut, Laura Táunâjik, Siumut)

Begrundelse:

De fangere der lever af fangst som sådan, mister fangstudbytte eller får mindre tildelt, som følge af at arbejdernes nære pårørende der er fyldt 12 år, i dag tildeles fangstbeviser. Dette er særdeles uholdbart for fangerne og skaber splid i befolkningen.

De fangere som lever professionelt af fangst som hovederhverv, kan kun klare sig økonomisk ved at få hjælp til økonomien under en eller anden form, idet det ikke kan betale sig at være fanger.

Det nødvendige brændstof og fangstudstyr er i dag meget dyrt for fangerne. Derfor kan det heller ikke komme nogen for brystet, at de hæger omkring enhver lille mulig fortjeneste.

Man hører om flere og flere arbejdere, der får deres nærmeste pårørende til, at ansøge om fangstilladelser og dermed tjener ganske godt på denne ordning som et bierhverv.

Dette er beklageligt. Småjollerne kan ikke konkurrere med de større både.

Det er her man skal lægge særligt mærke til, at de der har opnået, at få tildelt fangstbeviser uden at have båd selv heller ikke får særligt meget ud af det, idet det meste af udbyttet tilfalder bådens ejer.

Den nuværende ordning må derfor siges, at indeholde for mange huller, der alt for let kan udnyttes af folk, der ikke selv er fangere og dermed går det indirekte og i sidste ende ud over fangerne der lever af deres erhverv.

Grønlænderne har i spandevise af år levet af, at være fangere, men det har desværre udviklet sig til kun i mindre grad, at kunne betale sig, hvis man ikke har anden indkomst ved siden af.

Derfor er det virkelig nødvendigt, at man fra politisk hold er meget opmærksom på disse forhold.

Jeg ønsker, at mit spørgsmål besvares indenfor 10 på hinanden følgende dage.